

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Conso||lacione Ivsto-|||rvm

Hillesheim, Ludwig

Coloniae, 1572

VD16 H 3678

Decretorum cœlestiu[m] ab humano sensu longè, diuersam ratione[m]
esse. Caput V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60369)

tos annos condita, requiesce, comede, bibe, indulge voluptati. Quem Deus sic interpellavit, O demens, hac nocte reposcetur à te anima tua. Sed in omni hominū memoria, inque communi vita, harum rerum veritas aeterna, atque tanta extat, quam nulla oratio comprehendere possit, nos ex infinitis sacra exempla adduximus, ut ex fine rerum omnium ac causis, spectari fata utrorumque bonorum et improborum possint. Et quisquam tam leua mente est, ut se summis malis induere potius, quam perpetuo foelix, & coniunctissimus Deo, ei que foedere aeterno addictus esse velit? in cuius fide ac tutela i sunt, qui vitam in perfectione agunt religionis.

Decretorum caelestium ab humano sensu longè diuersam rationem esse. CAPVT V.

Quis non ergo miretur maximam generis humani partem in summa insipientia versari, quum nihil omnino loci Dei auctoritati relinquatur.

tur, ac stultissimo a sensu felicitatis partes deferantur ad eos, qui longissimo teruallo ab ea sunt remoti. Nam si humana suffragia & iudicia vincunt, an non beati & sibi & multitudini videtur? Qui rigidis & ferocibus animis altos spiritus gerunt? Qui sine offensione vita secundo ac prospero cursu feruntur, nullo illorum latitiam interurbante mœrore. Qui opibus inhiant, eas quæ cumulate adsequuntur. Qui si ipsis bene sit, nulla aliorum cura, nulla misericordia afficiuntur. Quorum impura omnis vita ratio, & contaminata scelerum sordibus mentes sunt. Qui ad alienam iniuriam rapacibus animis feruntur, captant omnes vndique disfidiorum & contentionum causas, ut per eos nemini pacatoliceat esse. Qui iustis hominibus propter pietatem infesti sunt, eos quæ & contumelijs fatigant, & maximis iniurijs afficiunt? Horum magni fortunatiq; successus, fascinant quidem animos, & oculos insipientium perstringunt,

E sed

sed firmissimæ rationes adductæ sunt. longiore quàm mens nostra assequi intervallo possit, abstractus esse ab hominum sensu rationes diuinas, eaque causa est.

Esa. 55. quæ sacra dicta, & quorum perceptio in animos multorum non incurrit, sæpè parabola appellantur. Nō cogitationes meæ, cogitationes vestre, dicit dominus. Ei uerò ergo audiamus iudicium ac sequamur. Is, eis qui demissis animis sint, cœlum se daturum spondet. Ergo feroces istos ac turbulentos, sempiternis inferorum pœnis addicet, ut deprimantur oculi sublimium, in Domino sperent pauperes populi eius. Mites terram possessuros ait: Excludentur igitur eius possessione truces isti, nec eis continget, ut vitam tranquille ad extremum perducant. Mœrore ac luctu confectos cōsolationē percepturos dicit: quæ in obrem iij. quibus læta & fortunata omnia in terris sunt, cōsolationis veræ ad extremum egētes erūt. Qui iustitiã audivis animis sequatur, eorum desideria se exatiaturum pollicetur

licetur, vt in sempiternū tēpus viuat. Nunquam igitur cupiditati eorum satisfiet, qui terrena captant, & ijs solū inhiant: destituentur enim veris & aternis bonis, nec sollicitudinum suarum aut laborum vllō fructus percipient. Iam ijs qui misericordia & benignitate erga alios vtuntur, clementia diuina sua fruenda spem facit. Sentient ergo Deum vltorem inhumani homines ac crudeles, & omni cœlestis beneficentiæ perceptione excludentur. Qui pura mente Deum colant, ijs ad numen suum contemplandum aditum fore ait. Quorum igitur mentes contaminata vitij, & auersa à Deo sunt, nunquam diuino eius conspectu, in quo gaudiorum abundantia est, fruuntur, sed horrore informi, ac perpetua caligine malorum opprimuntur. Qui pacem in terris colant ac persequantur, eos pro filijs se habiturum affirmat. Habent ergo diabolum parentem, qui fœdus illud societatis & benevolentia inter homines violant. Nam in eo indig-

nitā tanta est, vt extra humanitatē omnem sit, nec referri aliō, quā ad eum, quem dixi, autōrem queat, cui proprium est odise, quo nomine, & ipse miser est, & qui eū sequūtur, aeternū infelices erūt, quum à Deo abdicati, easdem quas infernales furia pœnas ferent. Ad extremum, eos qui iustitiā ergō iniurias patiuntur malorum, non beatos solū fore affirmat, sed etiam spe præmiorum cœlestium ad lætitiā inuitat. Gaudete, inquit, & exultate, nam merces vestra multa est in cœlis. O præclaram & magnificam sortem, destinatam iustis, vt quorum cœlestia desideria atque opera fuerunt, præmia quoq; aeterna sint, deo immortalibus bonis eos explente ac remunerante, vt post exantlatos in terra labores, mercedem in cœlo ferant, ac lætitiā sempiterna viuant.

Amplissimam inter varias offensas vitæ, ex consideratione iudiciorum cœlestium, & amplæ victoriæ